

Ἐφαγα τέλος σήμερα!

Πόσον χυδαῖον πράγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε νὰ τρώγῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πόσον σκληρὸν νὰ πεινᾷ.

Ἐρχόμεν περιλῦπος ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ διεδραματίσθη ἡ συνειθισμένη δι' ἐμέ σκηνή.

Ὁ κύρ Γιώργης ἐκάθητο ὀπισθεν τῆς θυρίδος του, καπνίζων τὸ σιγάρον του ἐν μέσῳ τῶν καταφόρτων θυρίδων τῆς ὑπηρεσίας του.

Πόσον ἔτρεμεν ἡ φωνή μου, ὅταν τὸν ἠρώτησα:

— Καλὴ μέρα, κύρ Γιώργη. Ἔχω τίποτε;

— Ὅχι, κύριε Στραβοκαπηλόπουλε.

— Δὲν παρατηρεῖτε καλλίτερα, ἐτόλμησα νὰ ὑποτονθορίσω, μὴ θέλων νὰ πιστεύσω εἰς τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο ὄχι.

Ἄλλ' ὁ κύρ Γιώργης ἔχει φοβερὸν μνημονικόν, ἄλλος Μιθριδάτης αὐτός, καὶ ἠρκέσθη μόνον νὰ μοι ἐπαναλάβῃ λακωνικῶς:

— Δὲν ἔχετε τίποτε, κύριε!

Καὶ ἀπῆλθον καταρώμενος τὸ ταχυδρομεῖον, τὸν θεῖόν μου, τὸν ἑαυτόν μου, τὴν ἐπιστήμην μου, τὸν κόσμον ὅλον, ἀσκόπως βαδίζων, ὠθούμενος ὅλον ἐν ὑπὸ τοῦ κόσμου, μικροῦ δεῖν νὰ λακτίσω μικρὰ τινα παιδία περιερόμενα ἐν τῇ στοᾷ τοῦ ταχυδρομείου πρὸς συλλογὴν γραμματοσήμων, ἐπειδὴ μὲ παρετήρουν μὲ περίεργα ζωηρὰ βλέμματα ἐὰν εἶχον ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρα, καὶ προδιατιθεμένος ν' ἀναλυθῶ εἰς δάκρυα, ἵνα διαλύσω τὸ καταπνίγον τὰ στήθη μου βάρος.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐβάδιζα μὲ καρφωμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ λιθοστρώτου, αἶφνης μικρὰ χεὶρ ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, καὶ νεανικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ φιλῶς εἰς τὰ ὦτά μου.

Ἦτο ἓνας φίλος μου, ὁ ζωηρότερος, ὁ κομψότερος, ὁ ἀφροντιστότερος νέος τῆς ἐποχῆς μας.

Κατὰ τὰ συνειθισμένα, σὲ ἴλιγο ἠνόησε τὴν θέσιν μου, καὶ μοῦ ἐδάνεισεν ὀλίγα διδραχμα ἐκ τοῦ ἀβαροῦς πάντοτε, διὰ νέον τῆς ἡλικίας του, βαλκαντίου του.

Ἐχωρίσθημεν, ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν ἀφθόνως εἰς τι ἐστιατήριον παρὰ τὰ Χαυτεῖα.

Μετὰ τὸν καφὲ μ' ἀπεχαιρέτισε σχεδὸν ἀμέσως, σπεύδων νὰ ὑπάγῃ πρῶτος εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Καλέ μου φίλε! ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πτωχῆς μου καρδίας.

Καὶ τώρα, ἀφοῦ κατηύνασα κάπως τὴν ὀξύχολον κυρὰ Φρόσω, τῇ μεσολάβησε εἰς τὰς πολλὰς μου ὑποσχέσεις, καὶ τινων ποτηρίων ρωμίου, ἐκ τοῦ ἀπέναντι παντοπωλείου, κάθημαι πρὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου μου, μ' ἓνα βιβλίον εἰς τὸ χέρι, χωρὶς τίποτε νὰ διαβάζω, καὶ ἀτενίζων πάντοτε τοὺς κυανοὺς ἐλιγμούς τοῦ καπνοῦ τοῦ σιγάρου μου.

Τί ὥραία ἡμέρα!

Ἀπὸ τὴν χθесινὴν καταιγίδα, μόνον ἐλαφρὰ τινα λευκὰ νεφύδρια στίβουσι τὴν γλαυκὴν τοῦ οὐρανοῦ ἔκτασιν. Ὁ ἥλιος λάμπει φλογερός, καὶ οἱ σπῖνοι πτερυγίζου φλυαροῦντες πρὸ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν.

Ἐργάζεται τινές, ἐνδεδυμένοι τὰ κυριακάτικα των, διέρχονται ἐν θορύβῳ τὴν βορβορώδη ὁδόν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ μάγκες παίζουν τὰς σφούρες, ἐν μέσῳ ἐκκωφούσης συναυλίας συριγμάτων.

Κάτω, εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, ἀπέραντη ἀπλοῦται ἐν γλαυκῇ ἀποχρώσει ἡ θάλασσα.

Ἀχ! πόσον εἶνε γλυκὺ νὰ ζῇ κανεὶς κάποτε!

Τουλάχιστον αὐτὸ θέλει νὰ εἴπῃ ὥραία κόρη εἰς τὸ πλήρη γαστρῶν παραθύρον τῆς ἀπέναντι οἰκίας, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐπὶ κομποῦ σοφᾶ, ἀφίνει τὸν νεαρόν της μνηστῆρα νὰ φιλῇ περιπαθῶς ἓνα μικρὸ-μικρὸ στοματάκι, τὸ ὁποῖον τίς οἶδε πόσας μαγείας νὰ ἐψιθύρισε...

Καὶ ἐνῶ ἡμικεκρυμμένος ἐντρυνῶ εἰς τὴν θέαν τῆς σκηνῆς ταύτης τοῦ παραδείσου, ὁ νοῦς μου φεύγει μακρὰν,

πολὺ μακρὰν, σ' εὐτυχισμένα χρόνια, σὲ καλοθύμητες ὥρες, πού ἓνα γλυκὺ στόμα ἐμάγειρε τὴν καρδιά μου, κ' ἐθέρμαινε τὰ χεῖλη μου.

Τώρα ὁ χρόνος μ' ἀφήρπασεν ὡς φύλλον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς εὐτυχίας μου, καὶ τὸ μῖσος, ἡ δευτέρα αὐτῇ φάσις τοῦ ἔρωτος, θὰ ἐμφωλεύῃ ἔσως εἰς τὴν θερμὴν ἐκείνην καρδίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας πολλάκις ὄνειροπόλησα τὸν οὐρανόν!

Γλυκὺ καταφύγιον τῶν νεανικῶν μου ἀναμνήσεων εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, πιστὴ εἰκὼν τῆς καρδίας μου, διατί προσπίπτεις τόσον ζωηρὰ καὶ σήμερον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὑπὸ ἄλλην μὲν μορφήν, ἀλλ' ὑπὸ τὸ αὐτὸ αἶσθημα, ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνθοστεφοῦς ἐκείνου παραθύρου;

Ὡ νεαροί μου ἐρασταί! εἴθε αὐτὸ τὸ δάκρυ, τὸ ὑγραῖνον τώρα τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ ἦνε ἡ μόνη θλίψις, ἡ ὁποία ἡτένισεν ἀπὸ μακρὰν μὲ βάσκανον βλέμμα τὴν εὐτυχίαν σας...

ΥΓΙΕΙΝΗ

Μὴ ἐπιληφθῆς τοῦ ἔργου σου τὴν πρωτὰν ἂν μὴ πρότερον εἰσαγάγῃς τι εἰς τὸν κενὸν στόμαχόν σου. Ὁ καφὲς εἶναι ὁ μᾶλλον ἐν χρήσει πρὸς τοῦτο καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, τὴν ἐν μέτρῳ ἐννοεῖται, συνιστᾷ ἡ ὑγιεινὴ. Ὁ καφὲς διεγείρει τὸν νοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν, ἔνεκα τῆς ἐλαφροῦς διεγέρσεως, ἣν προκαλεῖ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου.

Καλὸν εἶναι νὰ συνειθίσῃς νὰ λαμβάνῃς μετὰ τοῦ καφὲ καὶ τεμάχιον ἄρτου ἢ δίπυρον, ἵνα οὕτω πληρώσῃς ἐν μέρει τὸν στόμαχον καὶ ἐπιληφθῇς μετὰ πλείονος σθένους τῶν ἔργων σου, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ὦσι ταῦτα.

Ὁ καφὲς μετὰ γάλακτος συνειθίζεται ὑπὸ πολλῶν, καὶ εἶναι τροφὴ πολὺτιμος ὄντως, ἥτις βραδέως πέπτεται καὶ ἥτις ἐντεῦθεν ἐπιβραδύνει τὸ αἶσθημα τῆς πείνης. Στόμαχοί τινες ὅμως δὲν ἀνέχονται τὸ γάλα. Οἱ τοιοῦτοι βεβαίως πρέπει ν' ἀποφεύγωσιν αὐτό.

Ἡ μετρία χρῆσις τοῦ καφὲ οὐδένα βλάπτει, ἐκτὸς ὀλίγων, εἰς ἄκρον νευροπαθῶν. Ἡ κατάχρησις ὅμως αὐτοῦ εἶναι λίαν ἐπιβλαβὴς καὶ ταύτην ἀπολύτως ἀπαγορεύει τοῖς πᾶσιν ἡ ὑγιεινὴ. Πλήν τῆς νευρικῆς διεγέρσεως καὶ τῆς σκοτοδίνης, αἵτινα δύναται νὰ προκαλέσῃ ἡ κατάχρησις τοῦ καφὲ, ἀναφέρονται καὶ περιστατικὰ βαρύτερων διαταραχῶν καὶ αὐτῆς τῆς κυκλοφορίας.

Dr

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Χρυσούλαν Κουνουπιώου, Μαρίας Τσακαλώτου, Βικτωρίας Γραμματικά και κκ. Μιχ. Ἀντζολίνου, Α. Ρέντζου, Ν. Πασιούρου, Ἀλέξ. Ι. Κολόμβου, Ν. Καβάλου, Α. Ἀδαμαντίδου καὶ Κ. Πέφ. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Πέτρον Γ. Περράκην. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ ἐπὶ Παρισίων, 6 σῶματα «Ἀπομνημονευμάτων», 10 τόμοι «Ἐκλεκτῶν», βιβλία καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Παλαιολόγου. Ὁ λογαριασμὸς εἶνε ἀκριβής. Διὰ τοῦ κ. Γ. Δ. ἐλάβομεν ὑπόλοιπον δρ. 11.20. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Λάμπρον Ἐυαλὴν Παρὰ τῶν κκ. Μάρτ καὶ Χίρστ, ἐλήφθησαν φρ. χρ. 36 καὶ 80 %. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Γ. Μπασόνη. Ἀπεστάλησαν. — κ. Μικὲν Α. Πουτοῦν. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπὸ 1ης Μαρτίου, βιβλία καὶ ἀπόδειξις, ἀπεστάλησαν διὰ ταχυδρ. δέματος. — κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδην. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 20. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Γ. Παμπούκην. Ἐλήφθησαν δρ. 14.45, πρὸς ἐξόφλησιν λ/σμοῦ. — κκ. Ἀντωνιάδην καὶ Σα. Ἐλήφθη ἀντίτιμον «Ἀπομνημονευμάτων». — κυρίαν Ἀμαλίαν Καμαριώτου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν θερμὴν ὁμῶν υποστήριξιν. — κ. Ἐμ. Κασάριον. Ἐλήφθησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Ζαγκλίδην. Ἐλήφθησαν ρούβλια 42. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.